

Arrest

nr. 297 161 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 14 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 december 2022, diende op 7 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoekers vingerafdrukken werden op 23 november 2019 afgenomen in Spanje (Eurodac).

1.3. Op 22 december 2022 werd verzoeker, gekend onder de *alias* J.L.M., geboren op (...) 1982, van Cubaanse nationaliteit, onder een aanhoudingsbevel geplaatst door de onderzoeksrechter. Op 21 en 22 december 2022 nam de Dienst Vreemdelingenzaken ook respectievelijk een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod ten aanzien van verzoeker.

1.4. Op 14 april 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 14 april 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 07/02/2023

Overdracht CGVS: 07/03/2023

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U werd gehoord op 27 maart 2023 door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in de gevangenis van Antwerpen van 10:07 tot 12:39, en werd hierbij bijgestaan door een tolk die uw moedertaal, het Spaans, machtig is.

A. Feitenrelaas

U, N.O.J.J., bent Colombiaans staatsburger, geboren op [...] 1981 in Bogota, Colombia. U werkte als soldeerder. U hebt een zoon, genaamd J.S.M.L. (°2010), uit een vorige relatie met V.L. Zij wonen in Bogota, Colombia, en jullie staan af en toe in contact met elkaar.

U woonde in de wijk Cobisan, toen u meer dan tien jaar geleden uw ondertussen ex-partner A.N.L.A. leerde kennen. Haar familie woont in het nabijgelegen Villa Licencia. Uw schoonvader, M.L., maakt deel uit van een groep paramilitairen, meer bepaald de Aguilas Negras.

Op een dag was u met uw partner A. in het huis van uw schoonvader, toen een wagen langskwam en de inzittenden u en uw partner probeerden te ontvoeren. Toen u tegenspartelde, werden twee van uw vingers afgesneden met een machete. Uw partner werd in de rug geschoten. Ongeveer acht maanden na dit incident vertrok u samen met A. naar Mexico. Daar woonden jullie ongeveer twee jaar. Op 14 januari 2016 werd jullie zoon K.E.M.L. in Mexico geboren. Toen jullie terugkeerden uit Mexico, gingen jullie in de wijk Olanja in Bogota wonen.

Twintig dagen of een maand voor uw vertrek uit Colombia hoorden jullie dat een vijand van uw schoonvader ging vrijkomen uit de gevangenis, en besloten u en A. uit Colombia te vertrekken. U had op dat moment niet genoeg geld. Uiteindelijk kocht u twee dagen voor uw vertrek uit het land uw vliegtickets. Op 6 augustus 2018 vertrok u naar Spanje, waar u een dag later aankwam. Ongeveer vijf tot zes maanden later arriveerden A. en jullie zoon ook in Spanje. Jullie verbleven in Barcelona, waar A. en uw zoon tot op heden verblijven. U diende op 23 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in, A. deed hetzelfde bij aankomst in Spanje. Er werd jullie geen internationale bescherming verleend.

Ongeveer een jaar nadat u in Spanje aangekomen was, werden de voormalige echtgenote van uw schoonvader, B.R., en haar dochter, vermoord, in het kader van het conflict tussen de paramilitairen.

U kreeg relatieproblemen met A.. Jullie verbraken de relatie, en u verliet Spanje en ging naar Italië, waar u van 13 juli 2022 tot en met 4 december 2022 bij een Colombiaanse vriend verbleef. Op 5 december 2022 reisde u samen met deze vriend naar België, waar u op 21 december 2022 door de politie werd opgepakt op verdenking van inbraak. U werd van uw vrijheid beroofd en overgebracht naar de gevangenis van Antwerpen. Op 7 februari 2023 diende u daar een verzoek om internationale bescherming in.

Enkele weken voor uw persoonlijk onderhoud kwam u te weten dat A. in Spanje een verblijfsvergunning verkregen had, naar aanleiding van een aanslag die op haar oom, die ook lid was van de paramilitairen waarvan uw schoonvader deel uitmaakte, in Colombia gepleegd werd.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u gevisieerd en gedood te worden door de paramilitairen, meer bepaald de vijanden van uw schoonvader. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. U beloofde tijdens uw persoonlijk onderhoud documenten op te sturen in verband met de familie van A. en de aanslagen op haar familieleden, tot op heden ontving het CGVS geen documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Wat uw vrees ten overstaan van uw thuisland Colombia betreft dient opgemerkt te worden dat de door u vermelde problemen met de paramilitairen niet geloofwaardig zijn. Zo verklaart u dat uw schoonvader, M.L. al jaren lid zou zijn van een groepering van paramilitairen in Villa Licencia, en zelfs een leider zou zijn (CGVS, p.9 en 11). U geeft aan dat uw schoonvader gekend is in de regio, en dat hij zelf ook al een tijdje in de gevangenis heeft gezeten (CGVS, p.9 en 10). U verklaart dat u zelf niet betrokken was bij de paramilitairen maar dat u uw schoonvader soms vergezelde en kleine taken uitvoerde voor hem, zoals geld afhalen van de bank (CGVS, p.8 en 10). Echter dient opgemerkt te worden dat u amper iets kan vertellen over de groepering van uw schoonvader, met wiens dochter u meer dan tien jaar geleden een relatie begon (CGVS, p.8). Zo verklaart u dat u niemand van de groepering van uw schoonvader bij naam kent, behalve uw schoonvader zelf (CGVS, p.12). Dit is niet ernstig, temeer u uw schoonvader en zijn lijfwachten soms vergezelde en wel degelijk zijdelings betrokken zou zijn geweest bij de groepering (CGVS, p.8 en 10). Gevraagd van welke lokale groepering uw schoonvader juist lid was, geeft u aan dat u niet volledig zeker bent. Zo verklaart u dat u denkt dat uw schoonvader tot de Aguilas Negras behoorde, maar blijkt dit dus niet meer dan een vermoeden te zijn (CGVS, p.10). Dat u niet meer kan vertellen over deze groep paramilitairen waarvan uit uw verklaringen moet blijken dat uw hele schoonfamilie erbij betrokken was en u ook u daarbij betrokken zou zijn geraakt, is merkwaardig.

Verder haalt u aan dat uw schoonvader in conflict is met andere paramilitairen (CGVS, p.10 en 11). Echter dient vastgesteld te worden dat u weinig informatie kan verstrekken over het conflict van uw schoonvader en de vijandige paramilitairen. Dit is opmerkelijk aangezien u aangeeft dat net dit conflict u deed besluiten om uit Colombia te vluchten. Gevraagd of u wat meer kan vertellen over de leden van de groepering waarmee u en uw schoonfamilie gedurende al die jaren problemen zouden hebben gekend, kan u geen naam geven van de groepering noch van leden waarmee uw schoonvader in onmin leefde (CGVS, p.10). Wanneer het CGVS nagaat om welke redenen deze paramilitairen met elkaar in conflict waren, verklaart u het volgende: "Ik weet het niet, ik geloof om boerderijen, huizen, om eigendommen eigenlijk.", wat bijzonder vaag is en allesbehalve overtuigt. Gevraagd waar deze eigendommen dan gelegen zouden zijn, blijft u opnieuw vaag en geeft u aan dat ze aan de westelijke vlakte liggen van Villa Licencia, waarvan u eerder nog verklaart dat het een erg grote regio is (CGVS, p.10 en 11). Indien dit conflict uw leven daadwerkelijk gedurende enkele jaren beheerste, moge duidelijkere beschrijvingen worden verwacht. Uw kennis wat al deze zaken betreft is dusdanig schaars dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Voorts legt u ongeloofwaardige verklaringen af wat betreft het incident waarbij u twee vingers zou hebben verloren. Zo geeft u aan dat u samen met A. door enkele vijandige paramilitairen werd aangevallen aan het huis van uw schoonvader. U zou hierbij twee vingers hebben verloren en uw partner zou in de rug geschoten zijn. Hoewel het CGVS opmerkt dat u inderdaad twee vingers mist, dient opgemerkt te worden dat u hiermee niet aantoont in welke omstandigheden dit zou zijn gebeurd. Bovendien kan u dit incident amper in de tijd situeren. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit incident ongeveer zes jaar geleden plaatsvond, dus ongeveer begin 2017 (Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen dd. 17 februari 2023, vraag 5). Echter verklaart u ook dat jullie pas na dit incident naar Mexico gingen, waar uw zoon in het jaar 2016 geboren werd (CGVS, p.8; Dienst Vreemdelingenzaken afdelingen 17 en 22), hetgeen toch een zeer duidelijk verschil betreft. Hoewel u verklaart dat u geen tijdsbesef heeft (CGVS, p.8), mag toch verwacht worden dat u dergelijk ingrijpend incident op een eenduidige manier in de tijd kan situeren. Bovendien, wanneer het CGVS nagaat wie deze aanslag gepleegd zou hebben en of uw schoonvader dit te weten is gekomen, verklaart u "Ik vermoed van wel, natuurlijk." (CGVS, p.12). Gevraagd wie de daders dan waren, geeft u evenwel aan dat u het niet weet en argumenteert u dat de vijanden van uw schoonvader deel uitmaakten van een grote organisatie (CGVS, p.12). Dat uw schoonvader zou weten wie de daders zijn, maar u hier niet van op de hoogte zou zijn, is echter niet geloofwaardig.

Gevraagd of uw schoonvader wraak wenste te nemen na deze aanslag op zijn dochter en schoonzoon, zeker gezien hij zou weten wie verantwoordelijk zou zijn ervoor, verklaart u: "Wel ik weet dat hij wel wraak ging nemen, enzovoort, maar volgens mij is daar niks uitgekomen." (CGVS, p.10). Deze verklaringen kunnen allesbehalve overtuigen. Verwacht mag worden dat u en A. wel eens bij uw schoonvader konden hebben geïnformeerd naar de identiteit van jullie aanvallers of de stappen die uw schoonvader zette om de aanslag op u en zijn dochter te wreken. Tot slot dient opgemerkt te worden dat jullie dan wel naar Mexico gingen om jullie veilig te stellen, echter vertrokken jullie pas acht maanden nadat dit incident plaatsgevonden had (CGVS, p.9). Gedurende die periode kenden jullie geen problemen (CGVS, p.10).

Dat deze groepering dan toch u en uw partner ongemoeid liet vooraleer jullie naar Mexico afreisden, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. In zijn geheel kunnen uw verklaringen over dit incident niet overtuigen.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw houding sinds dit incident niet direct getuigt van een vrees voor vervolging vanwege de paramilitairen. Zo mag het verbazen dat u en A., ondanks jullie problemen met de paramilitairen, besloten om af en toe terug te keren naar Villa Licencia na jullie verblijf in Mexico. Dat u vrijwillig terugkeerde naar de exacte plaats waar u zogenaamd vervolging diende te vrezen en waar u eerder levensbedreigende problemen zou hebben gekend, brengt uw geloofwaardigheid opnieuw ernstig in het gedrang. U argumenteert elders te zijn gaan wonen, namelijk in Bogota, echter zouden jullie wel nog terugkeren naar Villa Licencia (CGVS, p.11). Dat u zo telkens bewust het risico nam om opnieuw gevat te worden door de vijanden van uw schoonvader, past in geen enkel logisch geheel. Aldus kenden jullie na jullie terugkeer uit Mexico geen problemen in Colombia (CGVS, p.11 en 13). Uiteindelijk namen jullie toch de beslissing om het land te verlaten, meer bepaald toen u en A. te weten kwamen dat een lid van de paramilitairen, tevens vijand van uw schoonvader, vrijgelaten zou worden uit de gevangenis (CGVS, p.10, 11 en 13). Echter kan u amper informatie geven over de persoon die u beweert te vrezen. U kan geen naam geven, en verklaart dat u de persoon dan ook niet kende (CGVS, p.11 en 13). U weet dat het een commandant was en een vijand van uw schoonvader, en dat hij 'nogal kwaadaardig' is (CGVS, p.13). Gevraagd om welke reden deze persoon in de gevangenis zat, kan u enkel algemeen verklaren dat paramilitair zijn illegaal is in Colombia (CGVS, p.13). Dit blijft toch allemaal zeer vaag. Bovendien verklaart u dat deze persoon ondertussen zou zijn vrijgekomen (CGVS, p.13). Wanneer het CGVS nagaat of uw schoonvader of zijn familieleden problemen hebben gekend na zijn vrijlating, verklaart u gewoon dat deze persoon een commandant is en dat hij maar zou moeten zeggen aan zijn handlangers wie zij moeten vermoorden (CGVS, p.13). Echter verklaart u dat uw schoonvader geen bedreigingen ontving die naar jullie gericht waren, sinds jullie uit Colombia vertrokken zijn (CGVS, p.13). Nergens maakt u duidelijk waarom de vrijlating van deze 'onbekende' persoon u en A. dwong het land te verlaten.

Wat betreft uw verklaringen over de leden van uw schoonfamilie die na uw vertrek uit Colombia problemen zouden hebben gekend, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u hiervan geen documenten voorlegt (CGVS, p.7). Bovendien heeft u amper informatie over de twee incidenten die er zouden zijn geweest (CGVS, p.11). Wat betreft het incident op 20 december 2019 waarbij de voormalige partner van uw schoonvader, B.R., en haar dochter, gedood werden, dient opgemerkt te worden dat hieruit geen persoonlijke vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Zo geeft u aan dat de dader zou behoren tot de vijandige paramilitairen maar ook dat het een persoon zou zijn die B. kende (CGVS, p.11). Meer informatie over het voorval hebt u niet. Ook verklaart u dat de dader nu gevangengenomen zou zijn door de autoriteiten (CGVS, p.11). Wat betreft de aanslag op de oom van A. dient opgemerkt te worden dat u ook hierover niet veel kan vertellen. Haar oom, die ook samen met uw schoonvader lid zou zijn geweest van de paramilitairen, zou het slachtoffer zijn geweest van een "aanslag" (CGVS, p.9). U geeft aan dat u hierover te weten kwam toen u al in de gevangenis zat en daardoor geen verdere details of informatie kan geven (CGVS, p.12). Echter is het niet onmogelijk om informatie te verkrijgen via A. of uw schoonfamilie. Bovendien verklaart u eerst dat het incident zich vier of zes maanden geleden zou hebben voorgedaan (CGVS, p.9), iets later verklaart u dan weer dat het een maand geleden was (CGVS, p.12). U beweert dan wel dat A. naar aanleiding van dit incident, dat ze gestaafd zou hebben met documenten, toch een verblijfsvergunning kreeg van de Spaanse asielinstanties (CGVS, p.4, 7, 9 en 14), echter blijft ook dit een bewering die u op geen enkele manier concreet maakt.

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan de door u opgeworpen problemen met de paramilitairen in Colombia.

Tot slot wijst ook de volgende vaststelling erop dat u geen nood heeft aan internationale bescherming: U reisde op 5 of 6 december 2022 naar België omdat u samen met uw Colombiaanse vriend uit Italië "werk" wou zoeken (CGVS, p.8). Het is pas nadat u op 21 december 2022 opgepakt werd door de politie, en in het licht van een nakende repatriëring naar Colombia, dat u besloot om op 7 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in te dienen (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken; CGVS, p.7). Nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat u voordien ooit de intentie had om hier in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen hetgeen uiteraard afbreuk doet aan de ernst van de door u ingeroepen vrees. Zo verklaart u dat u eigenlijk in Italië een verzoek om internationale bescherming wou indienen toen u daar meer dan een half jaar verbleef (CGVS, p.6). Echter hebt u daar nooit een poging ondernomen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, volgens u vergat u dit te doen uit 'onachtzaamheid' (CGVS, p.7 en 8). Dat u in Colombia paramilitairen zou moeten vrezen maar dusdanig lang talmde alvorens een asielaanvraag in te dienen, is bijzonder merkwaardig en toont nogmaals aan dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.

Omwillen van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van

controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU;
- Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Het materiële motiveringsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onterecht de meeste negatieve interpretatie van zijn verklaringen erop nahoudt en licht op theoretische wijze toe.

Verzoeker licht verder toe als volgt:

"a. Problemen met de paramilitairen

6.- Verzoeker heeft enkel zijdelings taken uitgevoerd voor de paramilitaire groepering van zijn schoonvader. In deze omstandigheden is het aannemelijk dat verzoeker over niet veel details van de paramilitaire groepering van zijn schoonvader beschikt.

Verzoeker gaf in het verloop van het verhoor meerdere malen gedetailleerde informatie over de bedreigingen die hij ontvangen heeft. Klaarblijkelijk volstonden deze gegevens niet omdat het niet dat ene gegeven was dat verweerder in gedachten had.

Verzoeker wenst nog verder in deze lijn te benadrukken dat uit bovenstaande volgt dat verweerder op dit punt niet doorggevraagd heeft, zodat verzoeker alle onduidelijkheid uit de wereld kon helpen of meer details kon verschaffen. Verweerder blijft in gebreke en weerhoudt enkel en alleen negatieve interpretaties aan het verhoor van verzoeker.

Verzoeker verdient het voordeel van de twijfel. Het zou zéér redelijk geweest zijn om verzoeker opnieuw te horen aangaande deze elementen en hem de kans te geven het één en ander nader toe te lichten...

b. Het incident waarbij verzoeker twee vingers verloren is

7.- Het CGVS stelt dat de verklaringen aangaande het incident waarbij verzoeker twee vingers verloren is, ongeloofwaardig overkomt.

Wel stelt het CGVS vast dat verzoeker inderdaad twee vingers verloren is. Opnieuw betreurt verzoeker het gegeven dat het CGVS hem niet de kans gegeven heeft het één en ander nader toe te lichten tijdens een tweede verhoor.

Verzoeker verdient in ieder geval het voordeel van de twijfel. Hij heeft zijn volledige medewerking geleverd en heeft verder in deze lijn duidelijke en samenhangende verklaringen afgelegd.

Verwerende partij heeft, door verzoeker niet voor een tweede maal te verhoren, zijn onderzoeksplicht niet terdege gerespecteerd.

c. Schoonfamilie

8.- Het CGVS haalt aan dat verzoeker geen documenten voorlegt aangaande de problematiek van zijn schoonfamilie met de paramilitairen.

Het hoeft geen betoog dat verzoeker als asielzoeker het voordeel van de twijfel verdient en niet afgewezen kan worden louter op het gegeven dat hij geen stukken bijbrengt ter staving van zijn asielrelaas.

d. Conclusie

9.- Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd. Verweerder blijft maar beweren dat het verhaal van verzoeker onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is. Verweerder kan niet aan 'cherry picking' doen en de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoeker trachten te ondermijnen.

Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoeker duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging.

Zoals hierboven uiteengezet, zijn de motieven om te besluiten dat verzoeker een ernstige vrees voor vervolging kent, overtuigend. Verweerder zoekt spijkers op laag water, geeft verzoeker absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie.

Verzoeker heeft nochtans duidelijke verklaringen afgelegd over de bedreigingen die hij diende te ondergaan.

Verweerder heeft dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker is op geen enkel punt diepgaand. Verweerder diende verder door te vragen zodat verzoeker eventuele onduidelijkheden kon uitklaren.

Het feit dat verweerder over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van haar onderzoekplicht ontslaan.

Verzoeker is tot het uiterste gegaan in zijn medewerkingsplicht en heeft alle vragen inhoudelijk beantwoord alsook getracht keer op keer te verklaren waarom hij niet op de hoogte is van bepaalde details.

Doch slaagt verweerder er in om zijn asielverhaal van tafel te vegen door het geven van slechts vier zeer vage argumenten die neergepend werden op amper twee pagina's."

Verzoeker meent verder dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Hij is van mening dat er door de commissaris-generaal hieromtrent onvoldoende onderzoek werd gedaan. Verzoeker verwijst hierbij naar het gegeven dat hij twee vingers verloor vanwege willekeurig geweld.

2.1.2. De commissaris-generaal legde in een aanvullende nota van 15 september 2023 de meest recente analyse neer inzake de veiligheidssituatie in Colombia:

"Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen,

zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij belofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolging die verzoeker zou hebben ervaren daar hij geen afdoende kennis had omtrent de groepering waartoe zijn schoonvader zou toebehoren (i), hij evenmin voldoende informatie had over het conflict waarin zijn schoonvader was verwickeld (ii), hij gebrekkige verklaringen aflegde aangaande het incident waardoor hij twee vingers verloor (iii), het gedrag van verzoeker niet kan overtuigen in het licht van de door hem geschetste context (iv), hij geen informatie kan neerleggen met betrekking tot zijn voormalige echtgenote (v) en hij bovendien laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende (vi).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkingen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen omtrent de paramilitairen niet geloofwaardig zijn:

“Wat uw vrees ten overstaan van uw thuisland Colombia betreft dient opgemerkt te worden dat de door u vermelde problemen met de paramilitairen niet geloofwaardig zijn. Zo verklaart u dat uw schoonvader, M.L. al jaren lid zou zijn van een groepering van paramilitairen in Villa Licencia, en zelfs een leider zou zijn (CGVS, p.9 en 11). U geeft aan dat uw schoonvader gekend is in de regio, en dat hij zelf ook al een tijdje in de gevangenis heeft gezeten (CGVS, p.9 en 10). U verklaart dat u zelf niet betrokken was bij de paramilitairen maar dat u uw schoonvader soms vergezelde en kleine taken uitvoerde voor hem, zoals geld afhalen van de bank (CGVS, p.8 en 10). Echter dient opgemerkt te worden dat u amper iets kan vertellen over de groepering van uw schoonvader, met wiens dochter u meer dan tien jaar geleden een relatie begon (CGVS, p.8). Zo verklaart u dat u niemand van de groepering van uw schoonvader bij naam kent, behalve uw schoonvader zelf (CGVS, p.12). Dit is niet ernstig, temeer u uw schoonvader en zijn lijfwachten soms vergezelde en wel degelijk zijdelings betrokken zou zijn geweest bij de groepering (CGVS, p.8 en 10). Gevraagd van welke lokale groepering uw schoonvader juist lid was, geeft u aan dat u niet volledig zeker bent. Zo verklaart u dat u denkt dat uw schoonvader tot de Aguilas Negras behoorde, maar blijkt dit dus niet meer dan een vermoeden te zijn (CGVS, p.10).

Dat u niet meer kan vertellen over deze groep paramilitairen waarvan uit uw verklaringen moet blijken dat uw hele schoonfamilie erbij betrokken was en u ook u daarbij betrokken zou zijn geraakt, is merkwaardig.

Verder haalt u aan dat uw schoonvader in conflict is met andere paramilitairen (CGVS, p.10 en 11). Echter dient vastgesteld te worden dat u weinig informatie kan verstrekken over het conflict van uw schoonvader en de vijandige paramilitairen. Dit is opmerkelijk aangezien u aangeeft dat net dit conflict u deed besluiten om uit Colombia te vluchten. Gevraagd of u wat meer kan vertellen over de leden van de groepering waarmee u en uw schoonfamilie gedurende al die jaren problemen zouden hebben gekend, kan u geen naam geven van de groepering noch van leden waarmee uw schoonvader in onmin leefde (CGVS, p.10). Wanneer het CGVS nagaat om welke redenen deze paramilitairen met elkaar in conflict waren, verklaart u het volgende: “Ik weet het niet, ik geloof om boerderijen, huizen, om eigendommen eigenlijk.”, wat bijzonder vaag is en allesbehalve overtuigt. Gevraagd waar deze eigendommen dan gelegen zouden zijn, blijft u opnieuw vaag en geeft u aan dat ze aan de westelijke vlakte liggen van Villa Licencia, waarvan u eerder nog verklaart dat het een erg grote regio is (CGVS, p.10 en 11). Indien dit conflict uw leven daadwerkelijk gedurende enkele jaren beheerste, moge duidelijkere beschrijvingen worden verwacht. Uw kennis wat al deze zaken betreft is dusdanig schaars dat er geen geloof aan kan worden gehecht.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij enkel zijdelings taken uitvoerde voor de paramilitaire groepering, aldus kan hij er niet veel details over verschaffen. Verzoeker beperkt zich echter enkel tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen hieromtrent, doch doet hiermee op generlei wijze afbreuk aan de terechte motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat verzoekers gebrek aan kennis geenszins wordt verschoond door zijn beperkte activiteiten voor de groepering.

Waar verzoeker betoogt dat hij wel degelijk voldoende informatie heeft gegeven omtrent de paramilitaire groepering, merkt de Raad op dat het louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal geen afbreuk kan doen aan de voormelde, aan verzoekers verklaringen verbonden vaststellingen, noch aan de hieraan verbonden conclusies.

Nog stelt verzoeker dat hij hierover niet voldoende werd bevraagd. Na lezing van het persoonlijk onderhoud is de Raad echter van mening dat verzoeker wel degelijk op uitgebreide wijze werd bevraagd omtrent de paramilitaire groepering van zijn schoonvader. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift ook niet welke informatie hij verder had kunnen geven. De Raad merkt ter volledigheid nog op dat uit het loutere feit dat verzoeker bepaalde vragen niet werd gesteld niet kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal niet heeft voldaan aan zijn samenwerkingsplicht. Het is immers aan verzoeker om alle relevante elementen ter staving van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten zo spoedig mogelijk aan te brengen. Het voorgaande doet bovendien geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen van de bestreden beslissing die op zich toelaten om te besluiten dat verzoekers relaas op dit punt niet geloofwaardig is.

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Betogen dat verzoeker het voordeel van de twijfel moet worden toegekend volstaat hiertoe niet.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen omtrent het incident waarbij hij zijn vingers verloor niet geloofwaardig zijn:

"Voorts legt u ongeloofwaardige verklaringen af wat betreft het incident waarbij u twee vingers zou hebben verloren. Zo geeft u aan dat u samen met A. door enkele vijandige paramilitairen werd aangevallen aan het huis van uw schoonvader. U zou hierbij twee vingers hebben verloren en uw partner zou in de rug geschoten zijn. Hoewel het CGVS opmerkt dat u inderdaad twee vingers mist, dient opgemerkt te worden dat u hiermee niet aantoont in welke omstandigheden dit zou zijn gebeurd. Bovendien kan u dit incident amper in de tijd situeren. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit incident ongeveer zes jaar geleden plaatsvond, dus ongeveer begin 2017 (Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen dd. 17 februari 2023, vraag 5). Echter verklaart u ook dat jullie pas na dit incident naar Mexico gingen, waar uw zoon in het jaar 2016 geboren werd (CGVS, p.8; Dienst Vreemdelingenzaken afdelingen 17 en 22), hetgeen toch een zeer duidelijk verschil betreft. Hoewel u verklaart dat u geen tijdsbesef heeft (CGVS, p.8), mag toch verwacht worden dat u dergelijk ingrijpend incident op een eenduidige manier in de tijd kan situeren. Bovendien, wanneer het CGVS nagaat wie deze aanslag gepleegd zou hebben en of uw schoonvader dit te weten is gekomen, verklaart u "Ik vermoed van wel, natuurlijk." (CGVS, p.12). Gevraagd wie de daders dan waren, geeft u evenwel aan dat u het niet weet en argumenteert u dat de vijanden van uw schoonvader deel uitmaakten van een grote organisatie (CGVS, p.12).

Dat uw schoonvader zou weten wie de daders zijn, maar u hier niet van op de hoogte zou zijn, is echter niet geloofwaardig. Gevraagd of uw schoonvader wraak wenste te nemen na deze aanslag op zijn dochter en schoonzoon, zeker gezien hij zou weten wie verantwoordelijk zou zijn ervoor, verklaart u: "Wel ik weet dat hij wel wraak ging nemen, enzovoort, maar volgens mij is daar niks uitgekomen." (CGVS, p.10). Deze verklaringen kunnen allesbehalve overtuigen. Verwacht mag worden dat u en A. wel eens bij uw schoonvader konden hebben geïnformeerd naar de identiteit van jullie aanvallers of de stappen die uw schoonvader zette om de aanslag op u en zijn dochter te wreken. Tot slot dient opgemerkt te worden dat jullie dan wel naar Mexico gingen om jullie veilig te stellen, echter vertrokken jullie pas acht maanden nadat dit incident plaatsgevonden had (CGVS, p.9). Gedurende die periode kenden jullie geen problemen (CGVS, p.10). Dat deze groepering dan toch u en uw partner ongemoeid liet vooraleer jullie naar Mexico afreisden, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. In zijn geheel kunnen uw verklaringen over dit incident niet overtuigen."

Verzoeker stelt dat hij hieromtrent meer toelichting had kunnen geven tijdens een tweede persoonlijk onderhoud. Met zulks verweer doet verzoeker echter op geen enkele wijze afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Nog merkt de Raad opnieuw op dat verzoeker wel degelijk op uitgebreide wijze werd bevraagd over het voormelde incident. Verzoeker licht op generlei wijze toe welke vragen de commissaris-generaal nog had moeten stellen die een ander licht zouden kunnen werpen op de vaststellingen van de bestreden beslissing, zodat dit verweer evenmin dienstig kan worden aanvaard.

De Raad merkt hierbij opnieuw op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. De loutere vermelding dat verzoeker over het voordeel van de twijfel moet beschikken volstaat hiertoe niet.

Tot slot merkt de bestreden beslissing nog terecht op dat verzoeker geen documenten neerlegt omtrent de problematiek van zijn schoonfamilie:

“Wat betreft uw verklaringen over de leden van uw schoonfamilie die na uw vertrek uit Colombia problemen zouden hebben gekend, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u hiervan geen documenten voorlegt (CGVS, p.7). Bovendien heeft u amper informatie over de twee incidenten die er zouden zijn geweest (CGVS, p.11). Wat betreft het incident op 20 december 2019 waarbij de voormalige partner van uw schoonvader, B.R., en haar dochter, gedood werden, dient opgemerkt te worden dat hieruit geen persoonlijke vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Zo geeft u aan dat de dader zou behoren tot de vijandige paramilitairen maar ook dat het een persoon zou zijn die B. kende (CGVS, p.11). Meer informatie over het voorval hebt u niet. Ook verklaart u dat de dader nu gevangengenomen zou zijn door de autoriteiten (CGVS, p.11). Wat betreft de aanslag op de oom van A. dient opgemerkt te worden dat u ook hierover niet veel kan vertellen. Haar oom, die ook samen met uw schoonvader lid zou zijn geweest van de paramilitairen, zou het slachtoffer zijn geweest van een “aanslag” (CGVS, p.9). U geeft aan dat u hierover te weten kwam toen u al in de gevangenis zat en daardoor geen verdere details of informatie kan geven (CGVS, p.12). Echter is het niet onmogelijk om informatie te verkrijgen via A. of uw schoonfamilie. Bovendien verklaart u eerst dat het incident zich vier of zes maanden geleden zou hebben voorgedaan (CGVS, p.9), iets later verklaart u dan weer dat het een maand geleden was (CGVS, p.12). U beweert dan wel dat A. naar aanleiding van dit incident, dat ze gestaaft zou hebben met documenten, toch een verblijfsvergunning kreeg van de Spaanse asielinstanties (CGVS, p.4, 7, 9 en 14), echter blijft ook dit een bewering die u op geen enkele manier concreet maakt.”

Verzoeker verwijst hierbij nogmaals naar het voordeel van de twijfel, maar biedt verder geen enkel inhoudelijk verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing. Bij gebrek aan een dienstig verweer blijven deze motieven dan ook onverminderd gehandhaafd.

De Raad merkt verder nog op dat verzoeker de motieven aangaande zijn ongeloofwaardige gedrag en zijn laattijdige verzoek om internationale bescherming geheel ongemoeid laat. Bijgevolg blijven ook deze motieven onverminderd gehandhaafd bij gebrek aan enig verweer.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan verder evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad merkt nog op dat er geen enkele wetsbepaling voorschrijft dat de commissaris-generaal de meest gunstige interpretatie dient te hanteren ten aanzien van de verklaringen van verzoeker, temeer daar verzoeker geenszins het voordeel van de twijfel kan worden toegekend gelet op zijn gebrekkige verklaringen. In dit verband merkt de Raad bijkomend op dat verzoeker gebruik maakte van een andere identiteit en nationaliteit, wanneer hij op 22 december 2022 onder aanhoudingsmandaat wordt geplaatst door de onderzoeksrechter. Het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan (artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet), *quod non in casu*.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Aangaande het risico in het kader van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad naar de analyse van de aanvullende nota van de commissaris-generaal:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het

aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij belofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen.

De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige

bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoekers betoog dat er geen onderzoek werd gedaan naar de nood aan subsidiaire bescherming van verzoeker is niet dienstig, daar uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing én de aanvullende nota het tegendeel blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP